Cezar Ouatu de la Eurovision la Händel

(Costin Popa – 22 martie 2013)

În țară și în diaspora noastră, contratenorul Cezar Ouatu, 33 de ani, se bucură în aceste zile de cea mai mare susținere la care ar fi putut să viseze un cântăreț român de operă. Culmea este că ea vine dintr-un demers „crossover". Se știe, toată suflarea națională palpită pentru Cezar în perspectiva finalei Eurovision din mai. Oricum, ultima etapă românească a concursului l-a făcut mai cunoscut decât anterioarele lui prestații bucureștene în domeniul clasic, unul – două concerte.

Așa se întâmplă ori de câte ori un artist liric intră în teritoriul lejer, mai ales dacă este deținătorul unei timbralități rare pentru România. E bine, e rău? Greu de spus. Cel puțin din punct de vedere mediatic, câștigul este imens, așa că iată-l pe contratenor în postura de super-star, deja supranumit Cezar – The Voice.

Pentru repunerea în drepturi a muzicii pe care tânărul a studiat-o la Conservatorul „Giuseppe Verdi" din Milano, binevenită și inspirată a fost programarea la Sala Radio a unui program Händel. Trecând peste reclama inerentă, artistul s-a înfățișat în fața publicului, cu curaj, într-un repertoriu extrem de pretențios, tipic pentru glasul de contratenor, extras din vocalitatea barocă de secol XVIII, în care tehnica și interpretarea sunt menite să renască în fața auditoriului un stil vechi, referențial, indubitabilă sursă de studiu și aplicație pentru covârșitoarea majoritate a cântăreților de operă ce abordează orice teritoriu componistic. De la baroc este extrasă seva belcantistă cu nuanțările ei extreme, de la baroc se învață modelarea vocii, utilă pentru adresările romantice, pentru replicile din verism și nu numai.

Precum odinioară cântăreții castrați, astăzi contratenorii, cu emisia lor specifică și largile lor capabilități expresive, restituie aceste comori, readuc parfumul de epocă, fac școală.

Un program lung și dificil și-a asumat Cezar Ouatu, zece arii la care s-au adăugat două bisuri primite cu ovații. Trebuie consemnat de la bun început că artistul nu epatează prin volum sonor și nici țesăturile vocale joase nu îl servesc („Va tacito e nascosto" din „Giulio Cesare") dar virtuțile sale ies în evidență odată ce aceste aspecte vor fi fost survolate. Cezar Ouatu are o muzicalitate debordantă și intonația este de o rară puritate. Perlaturile sunt ca niște mici mărgele de stropi de rouă, translucide și fine.

Avalanșele lor sunt susținute cu un suport tehnic de ideală respirație, lungă, care permite maximă velocitate în condițiile în care instrumentul său vocal posedă o mare mobilitate, o mare ductilitate. Cezar Ouatu este un virtuoz.

Să nu teoretizez prea mult și să notez ariile „Rompo i lacci” (barocul ornamentat, la el acasă în „Flavio”), „Venti, turbini” (spectaculoase fiorituri în „Rinaldo”) sau „Vorrei vendicarmi” (virtuozitate extremă și acută în „Alcina”). Omogenitatea de glas este mare și schimbările de registre se fac domol și fluid. Rememorez acum aria „Aure, deh, per pietà” („Giulio Cesare”) în care a etalat frumoase sunete grave, alături de o frazare minunată, impregnată cu multă sensibilitate. Este ceea ce înseamnă exact un „lamento” („Pena tiranna” din „Amadigi di Gaula”), expunere duioasă ca în „Stille amare” („Tolomeo”) la care ajunge după un recitativ vehement („Inumano frate”). Eleganța în cânt apare la tot pasul, servește note acute („Verdi prati” din „Alcina”) iar accentele strecurate în vârtejul ornamenticii („Dover, giustizia, amor” din „Ariodante”), desăvârșesc bravura.

Cezar Ouatu a mers în progresie de implicare pe parcursul seratei, ca și Orchestra de Cameră Radio, aflată sub conducerea foarte tânărului Gabriel Bebeșelea, 26 de ani neîmpliniți, o valoroasă baghetă emergentă, cu bună aplecare către muzica barocă, un dirijor precis, atent la intrări și cu tempi ce restituie atmosfera atât de diversă. Instrumentiștii au fost supuși la grele încercări (uvertura operei „Rinaldo”), cornistul acompaniator al ariei „Va tacito e nascosto” din „Giulio Cesare” s-a dovedit mai puțin concentrat dar, cum spuneam, acuratețea a sporit în partea secundă (uvertura operei „Alcina”), când și preocupările pentru nuanțări au început să fie mai clare (uvertura „Ariodante”).

Așa a fost la Sala Radio. Până la următorul recital baroc, pumnii strânși pentru Cezar – The Voice și a sa melodie deloc... händeliană „It’s My Life”!